

Nr 164.

Av herr Nordström i Kramfors, angående beredande av visst skadestånd åt förre fabriksarbetaren J. E. Andersson.

F. d. fabriksarbetaren Jonas Edvin Andersson, Norrlimsta, Gudmundrå socken i Västernorrlands län, skadades genom olycksfall å Kramfors järnvägsstation den 17 mars 1942. Andersson, som var anställd hos Kramfors AB, deltog i massautlastning per järnväg och hade tillsammans med flera andra arbetare att omlasta massabalar från lastbil till järnvägsvagn.

På grund av ishalka och frånvaron av skyddsräck å järnvägsvagnen hade Andersson vid flyttning av en massabal, vägande omkring 200 kg, begagnat en speciell järnkrok för att hugga tag i massabalen. Då denna krok vid ett tillfälle släppte, halkade Andersson och föll baklänges ned från vagnen, varvid han ådrog sig allvarlig skada.

Andersson har sedan han utskrivits från sjukhus förklarats oförmögen till arbete och för den skull tillerkänts livränta, som dock fastställts för begränsade perioder. Sålunda har det för det senaste beviljade livräntebeloppet bestämts att detta skall utgå fram till den 31 mars 1947. Frågan om invaliditetsprocenten har av allt att döma inte slutgiltigt fastställts enär olycksfallsförsäkringen sista gången medgav en förhöjning från tidigare 60 procent till nuvarande 66 $\frac{2}{3}$ procent invaliditet.

Det förtjänar påpekas att ett flertal läkare i hemorten och tvenne lasarettsläkare i Härnösand förklarar Andersson fullständigt oförmögen till arbete.

Utöver de objektivt konstaterbara skadorna i rygg och armar har Andersson genom kontusioner i huvudet erhållit psykisk skada.

Kramfors AB har försökt att giva Andersson den lättaste sysselsättning de kunde uppbringa, som telefonvakt i en portvaksstuga vid fabriken, men det visade sig omöjligt för Andersson att klara ens detta lätta arbete.

Andersson har sedermera genom sin fackförenings hjälp försökt att utverka skadestånd utöver den ersättning han nu erhåller från olycksfallsförsäkringen, vilket han naturligtvis borde vara fullt berättigad till då orsaken till olycksfallet uppenbart var frånvaron av skyddsräck omkring arbetsplatsen, i detta fall järnvägsvagnen.

I paragraf tre första stycket Lag om arbetarskydd säges:

»Arbetsgivare är pliktig iakttaga allt, som i avseende å arbetslokaler, maskiner och redskap eller eljest med hänsyn till arbetets natur skäligen

kan anses av nöden för att skydda hos honom sysselsatta arbetare mot olycksfall och ohälsa i arbetet.»

Då arbetsplatsen i detta fall var förlagd till en S. J. tillhörig järnvägs-vagn ha Andersson och hans fackförening av sakkunniga som de vänt sig till, advokater både i hemorten och i Stockholm, avrått från att väcka åtal mot bolaget, enär Kramfors AB i detta fall inte enligt lag skulle kunna åläggas att ombesörja skyddsräck på S. J. tillhöriga järnvägsvagnar. Enligt de juridiskt sakkunniga, som Andersson vänt sig till i denna sak, måste detta var ett gränsfall, som lagen icke kan tillämpas på, varför det vore utsiktslöst att genom rättegång mot bolaget kunna erhålla ett annars fullt berättigt skadestånd.

Det skulle enligt dessa advokaters mening alltså föreligga en uppenbar lucka i lagen om arbetarskydd, då frånvaron av skyddsräck otvetydigt gav den allvarligt skadade Andersson rätt till skadestånd, men samtidigt på något sätt befriar hans arbetsgivare från ansvaret för att skyddsräck saknas å S. J:s järnvägsvagnar.

Då Andersson sålunda, trots att han uppenbarligen måtte ha laglig rätt att utkräva skadestånd, icke torde ha möjlighet att utverka sådant vare sig från Kramfors AB eller S. J. för att i någon mån hålla sig skadelös för sveda och värk samt för den stora inkomstminskning olycksfallet medfört, får undertecknad härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att tilldela f. d. fabriksarbetaren Jonas Edvin Andersson i Norrlimsta, Gudmundrå socken, det skadestånd han på grund av skadans art kan anses berättigad till.

Stockholm i januari 1946.

Axel Nordström.
